

— Кой е? — попита тя малко изплашена, малко зарадвана.

— Аз съм... Отвори ми!

— А, ти ли си, ти ли си... Почакай.

Госпожа Дена се изсули от кревата и без да пали лампата, упъти се към вратата, завъртя ключа и отвори.

— Пропуснах първия трен, — заговори мъжът, — имах работа, затова взех вечерния.

Чу се шум на няколко целувки.

— С какво нетърпение те чаках, — заговори госпожа Дена, като го прехвана през кръста. Днес ходих на гарата да те срящам.

— Запали лампата, — каза високо мъжът.

— Пшът! Тихо! — каза съвсем полека госпожа Дена и потърси с ръка да запуши устата му. — Приказвай полека, ще събудим хората. През тия тънки стени се чува ужасно. Не мож да кихнеш просто.

— Да запалим лампата, — рече шепнишком мъжът.

— Няма нужда. От светлото ще се разсъня. Ето стола... — привлече пипнешком тя един стол. Остави си дрехите на него и легни. Ти си съвсем сух.

— Дойдох от гарата с автомобил.

Госпожа Дена се шибна пак в леглото и пружината заскърца под нейното дебеличко тяло.

Мъжът засумтя, запъшка и в тъмнината се